

Adolf Ratzka

Sverige är fantastiskt - här finns det gott om folk som vill hjälpa de svaga i samhället. Härondagen ville jag gå på konsert på Stockholms slott, en trappa upp med 30-40 trappsteg – utan hiss. "Vakterna kan bära upp dig", föreslår kvinnan i kassan. Tänk, en halv bataljon värnpliktiga med befälet i spetsen, i full mundering, som släpar en hjälplös gubbe i sin tunga elektriska rullstol upp för trappan. Vilken häftig bild, vilket vackert bevis för folkhemmets omsorg för de svagaste av de svaga. Att kräva hissar – som i USA - och lagstifta bort en sådan chans för solidarisk handling, nej, det passar oss inte här. Här vill vi kunna ta hand om varandra utan att någon lag tvingar oss till det.

Sverige är fantastiskt – här tror allmänheten jämt att Sverige är landet där människor med funktionsnedsättning har det bäst på jorden, i alla avseenden. När jag kom hit, från USA, rullade de första rullstolsanpassade bussarna i Los Angeles. Jag berättade detta på ett DHR-möte och man tyckte att jag var en skojare. Sverige är ju bäst på allt, det vet man ju. Då måste jag ha ljugit om tillgängliga bussar i USA, eftersom de inte ens fanns i Sverige. Det var 1973. Idag, 30 år senare är alla bussar i USA anpassade för rullstolar. Det är det lag på. Och det är mina amerikanska vänner som inte tror mig, när jag berättar att jag inte kan ta bussen in till stan i Stockholm.

SL har köpt nya tunnelbanevagnar som har ett ännu högre golv än de gamla. Inget problem! Ring bara minst en timme i förväg och så kommer en tjänsteman - han med mustaschen - med sin bärbara ramp.

Vill jag åka färdtjänstbuss, måste jag beställa resan minst en dag i förväg. Jag får inte ha barn som inte vill följa hem när de ska hämtas från dagis. Jag får inte ha en chef som vill att jag ska hoppa in för en sjuk kollega och följa med till ett viktigt kundbesök efter lunch. Är det därför, så få av oss har barn, ett bra arbete och en vettig fritid?

I Storbritannien och Australien måste ALLA taxibilar kunna ta emot kunder som sitter kvar i sin rullstol under resan. Det är det lag på. Det enda som behövs, är ett kontantbidrag från stat eller kommun så att vi har råd med att ta vanlig taxi, när buss, tunnelbana eller pendel inte räcker till.

Sverige är fantastisk - här behärskar man konsten att använda skattemedel för att göra oss beroende. Här är man världsmästare på särlösningar som gör oss riktigt handikappade.

Men vänta lite. År 2010 kommer allt att vara tillgängligt. Enligt regeringen. Den har jag hört förr. Redan 1990 skulle all kollektivtrafik ha varit tillgänglig. Det var det lag på. Lagen har glömts bort. Den innehöll ingen definition på vad som är tillgänglighet. Den innehöll inga böter eller fängelsestraff för dem som bryter mot den. Därmed visade lagen att man ostraffat får trampa på våra medborgerliga rättigheter.

Politikerna lovar att år 2010 ska Stockholm vara världens mest tillgängliga huvudstad. Deras värld tycks inte sträcka sig längre än till Södertälje. För att hinna i kapp med exempelvis Washington D.C borde man ha börjat minst 30 år tidigare.

Sverige är fantastiskt – här förtröstar man oss, om och om, med hänvisningar till en bättre framtid som alltid är lika långt borta. Under tiden begränsar man, stjälar man våra liv.

Vad kan vi göra? Vi måste resa och studera varför man har kommit längre på andra platser i världen.

Vi måste lära oss att använda lagen som verktyg till frigörelse som i USA, där utvecklingen har gått fort.

Vi måste kräva en antidiskrimineringslagstiftning där brist på tillgänglighet är ett brott, där var och en av oss kan polisanmäla brottslingar.

Tillgänglighet är en medborgarrätt och måste sortera under justitiedepartementet och inte under socialdepartementet.

Vi får inte överlåta detta arbete till icke-funktionshindrade funktionärer – de har inte bråttom. Vi är de bästa experterna på våra liv och det är våra liv det gäller!